بعون خلاق زمین و زمان و بفضل صانع مکین و مکان

درین آوان خجسته بنیان این هر دو ترجیع بند دلبند بد و تخلص یکی صفا و دیگرے مرحبا بنا بر برکت و فیض بواسطۂ نام پاک بزرگان مسمے به

نامۂ صفا و نسخۂ مرحبا

از تصنیفات جناب میان عاشق علیشاہ صاحب بیعت حضرت قربانعلیشاہ صاحب سجادہ نشین تکیہ حضرت صفا شاہ قدس سرہ چشتی نظامی بہرائچی المسمی خدایار خان صاحب ولد ضمیر خان صاحب ساکن بہرائچ

در مطبع نامی منشی نولکشور واقع لکھنؤ بطبع گردید

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بیان مفصل ہر دو تخلص صفا و مرحبا

باید دانست کہ چون در بیت - ای صفا گر کشاست دیدہ تو بہ
حسن جان جہان ببین بی سو بہ تخلص صفا نوشتم باعث اینکہ این تخلص
از غایت اتحاد نوشتم ورنہ تخلص عاصی رحمت است و اسم صفا نکرہ و
اسم رحمت معرفہ باید شمرد کہ صفا بجز اہل صفا لازم آید و رحمت بر ذات واحد
دیگر وجہ تسمیہ صفا اینکہ حضرت میان صفا شاہ صاحب قدس اللہ سرہ
العزیز مرشدان مرشد این عاصی از کلاسے زمانہ گذشتند و از زمانہ
حضرت ممدوح تا زمانۂ عاصی درمیان پنج واسطے بود ولیکن حجاب بو
غیریت و کثرت مانع نہ آمد ہمانا کہ گذشتند واحد بودند بحکم الولد سر لابیہ
اَلْوَلَدُ سِرٌّ لِاَبِیہِ و در مسئلۂ وحدت الوجود پسر و پدر و جد از یک
ذات واحد اند و طاعت و عشق بنا بر یکے و حسن یکے کنند آن یکے
کہ بوجود خویش واحد مطلق است حسن جان جہان حسنے است بسیط
کہ بنفس ذات وحدہ لاشریک بر و عاشق شدہ بعدہ جملہ ارواح انبیاء

وملائکہ وحضرت آدم علیہ السلام واولادِ آدم وجنات بعدہ آں حسن کہ مجسم بظہور آمد عاشق شدند بر وصحابہ واہلبیت وکسانیکہ بر دران وقت حاضر بودند ووقتیکہ پرتو جلوۂ خود بخود پیوستہ از مقید باز لبسیط گشت مثل اوّل پس چنین حسنے کہ بسیط است بہر جائے وبہر مقیدے توان دید بمصداق وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَمَا كُنْتُمْ وعشق جملہ اولیاء اللہ ہمین طریق بود جان جہان اشارہ بہمان ذات وحدہ لاشریک است وحسن اشارہ بذاتِ محمدی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلّم است کہ سراپا جلوۂ حق بود بقول أَنَا مِنْ نُورِ اللهِ وَكُلُّ شَيْءٍ مِنْ نُورِي پس چنین حسن بہر جائیکہ پسند آید وبہر مقیدے کہ بنماید وبہر شئی کہ در نظر آید وبہر صورتے کہ بہبی رباید بدیدۂ دل صفا منزل بہ بیند ای بہر مقیدے وصورتے وجسمی وشئی وجائے کہ حضرت ممدوح قدس اللہ سرہ دیدہ ودانستہ بحقیقت مطلب رسیدہ مرا ہم خواہد کہ بنمودہ بمقصد رسانند بفضل اللہ تعالیٰ وتوفیقہ۔

عشقی کہ در دل ابوبکر بصدق وصفا بود مرحبا کہ از تن عمر رضہ ہوش ربود وعثمان رضہ را بر مصحف سر نیاز کرد وعلی را بجز امداد حق از کسی پروا نبود وبر زخم خویش ہرگز غم نہ نمود وفاطمہ بر و نمائی حسن لایزالی فرزندان خود را قربان ساخت ای کہ نشنیدی کہ صاحبزادگان چہ مصیبت ہا یافتند و ثابت قدم ماندند۔

ایضاً

مرحبا بسمل نگاہِ صفا		در رہ عشق با نیاز درآ

باید دانست کہ این اسم مرحبا اسمی است از مرشدان ما آنرا ہم از غایت

محبت واتحاد نوشتم و بمعنی شما باش لبسمل نگاه صفا در راه عشق با نیاز در آ
آینده و صفا مراد از ان فقیر که ظاهر و باطن صفا باشد و ہر اہل صفا صفا
را دوست داشته اند و صفا اسم مرشد مرحبا شاه است قدس الله سرہما
باید دانست که این بیت در مرتبهٔ فنا فی الشیخ است و آن بیت که در نامهٔ صفا
است در مرتبهٔ فنا فی الرسول است و یک مرتبه که فنا فی الله ہست در او نه قید
صفا نه مرحبا نه رحمت بجز ذات وحده لا شریک فقط و آخر دعوانا
ان الحمد لله رب العالمین والصلوٰة والسلام علی محمد و آله و
اصحابه اجمعین برحمتك یا ارحم الراحمین - از طبع کمترین خلایق
عاشق علی شاه چشتی نظامی کرمانی بہرائچی متخلص به رحمت عفی عنه
بتمام رسید بفضل الله تعالی و کرمه - مورخه ۸ شعبان ۱۲۹۹ھ مطابق ۲۶ جون سنه ۱۸۸۲ع

بسم الله الرحمن الرحیم

ما فقیران درگه یاریم
هدیهٔ حمد و نعت بگذاریم

خواجهٔ خواجگان معین الدین
نقد دل خود برو بافشاریم

چه رسائی کنیم ما بخدا
از خودی این بتان ناچاریم

گرچه پیش شماست رسوائی
ننگ و ناموس را نپنداریم

گہ بدام شوو و رام شویم
زانکه من صید دشت اسراریم

خواهش ما کجے برآید آه
زین سبب از جهان بیزاریم

زین طبیبان هیچ بهبود نیست
زانکه دار وے درد بیماریم

اندرین آرزو که سے نگرم
اشک خون را ز دیده می باریم

مدتے شد که از هوای وصال
این خبر با دل حزین داریم

اے صفا گر کشاست دید تو
حسن جانان ببین بهر سو

بر سرت آنکه زلف پیچانست
این یقین دان که دام انسانست

نرگسین چشم تو ببین ای شوخ
دافع مرض صحت جانست

هر کجا دیده را کشاده شویم
زان طرف روی تو نمایانست

تا کے از وصل تو شکیب کنم
دور بے تو چه برگ سامانست

گبر هم مے کند پرستش تو
خصم بسجده تو بین مسلمانست

ابروان تو قبله گاه منست
مصحف رخ تو جای قرآنست

در نوشتن ثنای تو باید
تنگ دل کاغذ و قلم انست

دور ازنش حبت کجا افته
سر دلم و بسوے جو یانست

دوش از لوش چو شنیدم سخن — طائر قدس را که گویا نیست

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جانان جهان ببین هرسو

رخ پس پردهٔ عنبر بنمائی — زین سبب شد یقین که هرجائی
عرضی دارم بدل نهان گویم — گر تو تقصیر من به بخشائی
بوسهٔ لب بده که جان آید — کن همین جان جان مسیحائی
من ترا کی کنم ترک ز دل — زانکه من جسم تو تو جان مائی
در ظهور سے تو ماندہ ام حیران — گاه پیدا و گاه پنهائی
گاه صوفی و گاه میخواری — گاه ستری و گاه سودائی
ظاهر و باطن و همین باقی — اول و آخر و همین آئی
چه نظیر است ماه رویان را — ملک حسن را تو دارائی
دی شب آمد ندا ز شاه غیب — دهر دکن این سخن چه دانائی

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جانان جهان ببین هرسو

هستی خویش را شوی اغیار — یار من گر نمایدت دیدار
ماندهٔ عشق را ز داروی طلب — دور سر گر نمی شود آزار
اے خوشا شب که با تو جان جهان — می گذارم همه بوس و کنار
از سراپه دہا برون آئی — تا کجا بنگرم در و دیوار
دل چو سیماب در فراق تو — بی وصالت کسی بود بقرار
اشیه با بین و با وقت نهان — پیش هر یک نمی کنم اظهار
بشو و گل ز رشک شد پژمرده — گر کنی قصد سیر در گلزار
کی بدارم غم نهان تو بدل — لازمست آنکه خوش کنی یکبار
گوش دارم مدام این آواز — روز آید ز کوچه و بازار

اے صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان به بین هرسو

جستجوے صنم کنے کوکو
جلوہ فرماست اندر ہر رو

تاب زنجیر را ندارد داد
کہ گرفتار ہست در گیسو

یار شمشیر خود نہان دارد
گرچہ حیلہ کند بد و ابرو

سر محراب کے سہم بخدا
سجدہ ہر دم کنم بجانب او

ہم گشتے نزد خود زہجر مرا
چون ترا ہست قوت بازو

ہر گناہان با عفوے کن
گرچہ دارم عمل ہمہ بدخو

روز محشر شفیع خواہے بود
بس نجاتے روم زنزد تو کو

سر سلمان نہد بہ پیش تو
مے کنم ہم پرستش ہندو

دل من بانگ می زند کہ بگو
فاختہ وار از این سخن کوکو

اے صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جانان جہان بہ بین ہر سو

اے وطن ہوش کن کہ یار آمد
شد خزان از چمن بہار آمد

از نواہاے بلبلان بشنو
کہ بگویند گلعذار آمد

ساقیا جام یک مرا بدہے
کہ شنیدم چہ ہوشیار آمد

من ستایش چہ مے کنم یارا
مدح خالق بتو نثار آمد

شد پریشان زگیسوت سنبل
گل ز روے تو شرمسار آمد

صورتش در نظر نمی آید
تا بدل آتشے غبار آمد

چون کنم رشک دیدہاے پرنم
کہ مرا یار غمگسار آمد

واصل است او بہر پس ناکس
آستے بین کہ خوشگوار آمد

در دم وجد این سخن بر لب
صوفیان را ہزار بار آمد

اے صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جانان جہان بہ بین ہر سو

ہر کہ دل را قرار می گوید
عشق را ناگوار مے گوید

وصف گیسوے او کند انکس
خامہ را مشکبار مے گوید

نیک خود را ز بولن بہ روے تو
از رہ انکسار مے گوید

آنکه مست است از شراب طهور
زشتت مے را شمار مے گوید

شکوہ جور باغبان چمن
بلبل بیچارہ مے گوید

وحشی تو رو دیکھ جائے
ہر کسے سنگسار مے گوید

خون چکیدن مدام خوش باشد
آبلہ دیدن خار مے گوید

دید ہر کس بدل جمال تو
ہستیش را غبار مے گوید

شاہ ما این رموز حقانے
با من دلفگار مے گوید

اے صفا گر کشاست دیدہ تو
حسن جان جہان بہ بین ہر سو

عشق جان را کند اگرچہ ہلاک
عاشقان می شوند ازین بیباک

ہر کہ در عرصہ اش نہاد قدم
خویش را از خودی نمودش پاک

عشق را ہر کسے کند بہ عمل
می فتد دان یقین در تپاک

شد شہید رہش چو ابن علیؑ
شور ماتم رسید بر افلاک

بہر رفتگان ازین ماتم
در رہ عشق تا شوم چالاک

کشتہ مار زلف یار کہ اند
نہ نہند خواہش بدل تریاک

گر تو از سے مرا چہ باک بود
مثل قلزم تو ئی و من خاشاک

جلوہ بنما کہ کم شود وحشت
مے کنم در جنون گریبان چاک

از طرف شاہ این جواب آمد
بشنو این نکتہ ہست اگر ادراک

اے صفا گر کشاست دیدہ تو
حسن جان جہان بہ بین ہر سو

اگر دلا یاد حق کنی ہمہ دم
پس ز ذرہ از جہان شوی محرم

کے تو ان بود نت جدا ز خدا
روح خود را درست نمودش دم

با خیال رخش چو خوش باشے
از غم دو جہان شوے بیغم

ہر کہ مجروح شد ز تیر مژہ
مطلب او ندارد از مرہم

با خدا دان کہ ہمنشین شوے
نام او گر ترا بود ہمدم

آن گدائے کہ کاسہ دریدا وست
فخر او مے کند بساغر جم

منزل اولیش شد اوّل — هر که در راه حق نهاد قدم
پس دگری ز فقت او — باشد خوش دایمانه در دو عالم
آن یکی کن ز مطربان بشنو — این سخن از صدای زیر و بم

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

از پی او گشته که دل تنگ — گر نشد مقبل گهر در چنگ
نقد هر دو جهان نثار کنیم — با زرین سوا گر کند آهنگ
که کنیم در مقام او دلی — که مرا هست مرکب بالنگ
همچو شیشین دل شکستهٔ ما — شیشه و جام را فزون سنگ
تا یکی تیغ تو نیم جان باشم — آه مرا قتل کن مساز درنگ
این شفق بیچه به گردون — اشک ریزان فلک بخون رنگ
پیش نظرم همه هویدا او — بلکه را ضی شوم کنیم بکه چنگ
تا نمودیم حسن شاهد غیب — قصه [illegible] گری کنیم فرنگ
دوش مخزون بهشت مقیم — کین شنیدم ندا ز وحش و پلنگ

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

شرم ناموس را نه تاب رسید — نزد من یار بی‌حجاب رسید
ای نه پرسی ز من که چون واصل — گشته اماره در صواب رسید
یافته چون رقیب بوسهٔ لب — داغ حسرت بدل کباب رسید
در تمنای وصل دلداری — رفت طفلی کنون شباب رسید
یاوری چون نمود طالع ما — نازنین نزد من بخواب رسید
پرتو فیض ز آفتاب وی — نور بر روی ماهتاب رسید
ای ز وصلت چنان شدم شادا — گل افسرده را چو آب رسید
رفت طفلی و هم جوانی ما — در رهت نوبت خضاب رسید
گر کردم بسر چه دریا دش — وقت مردن بمن خطاب رسید

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جانان جهان ببین هر سو

در دل خویشتن سخت حیرانیم — کیستیم این خبر نمی دانیم
مجنونم یا که لیلیم یا رب — یا که آهوی بیابانیم
شاه ما عشق هست یا دانیم — ور پس او ز سر و دیده دانیم
من نه دانیم عقل را که کجاست — ره روندان راه مستانیم
شان حق را نشان بخود بینیم — گرچه زاده بشکل انسانیم
تا نمودیم حسن آن محبوب — دل فدائیم و جان فدائیم
جای سکن ندارم یکجائی — در همین گاه گه خداسانیم
گاه در شده ام بشکل گدا — گاه در ملک چین خاقانیم
تا بپا خفتیم از مرشد — این سخن صد زبان بخوانیم

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جانان جهان ببین هر سو

هر که دارد به پای بوس نیاز — سر با فلاک می رساند باز
آنکه حاضر شد از حضوری قلب — رد بر ویش شود قبول نماز
جان سلامت ز عشق تو بردن — همچو مرغی رهد ز چنگل باز
قتل شد هر که زیر خنجر او — باید او را کند نه شکوهٔ ناز
از بزرگان همی خبر داریم — راز باید نه گفت از غماز
آن کراهست دیده وا بینا — جلوهٔ حق نمودش اندر ساز
غصه ناصح فزودن چه بود — پیش او گر کنم عیان این راز
از خودی خود آنکه بیرون شد — با خدا وان شود بدل دمساز
دوش در خواب نائی بودم — که ز غیب آمد این بلند آواز

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جانان جهان ببین هر سو

بدعای کنم هر دم یاد — رونق حسن تو فزون تر باد

در چمن از جفای آن گلچین / لب ببستم چو غنچهٔ ناشاد
تا شنیده ثنای قامت تو / پای لنگ است در چمن شمشاد
در دلم بی تو هست ای شیرین / تیشه بر سر زنم بسان فرهاد
چون فدای تو از ازل هستم / کی کنم غم ز غمزهٔ بیداد
توده خاک پا که مضغهٔ گوشت / هر که در راه عشق پا ننهاد
سگ ببر رزق او کنند همه / زانکه او خلق ربست روزی داد
دوش در شوق تو لبشاه شدم / تا ازین بعد لب کنم فریاد
شدم دیده چون مرا غمگین / این دو مصرع بگوشش یاد داد

ای صفا گر کناست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

جان را زوفا نه میگویم / تن خود را بها نه میگویم
هستیش را چو خود فنا کردم / خویشتن را یگانه میگویم
کس نخواهد دهد بها دل / پند این عاقلانه میگویم
آنکه متوکل است بر مولی / با حق او را یگانه میگویم
قوت بر خیمه زین جهان فانی / با ملک آب و دانه میگویم
بیخودان هوشیار می باشند / عاقلان را دیوانه میگویم
چون کشیدی بجور زلفش را / گل سنبل بشانه میگویم
زاهدا از کلام ما نخندد / کین سخن عاشقانه میگویم
تا بنوشیم جام وحدت او / با خود این بیخودانه میگویم

ای صفا گر کناست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

ای ز وصل تو خوش همه عشاق / زاده گل چو بلبل مشتاق
رحمت تو بسیط در عالم / خلق ممنون شده باین اخلاق
پیر ما هست شاه بسم الله / من فدا ایم بپا و علی الاطلاق
خواهش پای بوسیش دارم / گر نوازد مرا ببی اشفاق

نظر لطف جان جان افگن	کین دل ریش ماست استحقاق
مار زلف تو هر کرا بگزید	چه دهد فائده باو تریاق
کاوشش اندر دل تو نازیبا	چون ندارم بخویشش هیچ نفاق
دارو ی وصل خود بده جانان	من بیمار دل بدرد فراق
چون بغم شد شبی دلم محزون	بهر تسکین گفت سیمین ساق

ای صفا گر گشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

میرسد نزد من چو مژده گل	چه چها شور زین کند بلبل
جعد مشکین چو در چمن بگشاد	شد پریشان ز نکهتش سنبل
پا به زنجیر آشتی دارد	چه تمنا به قیدی کاکل
گل ز هجر تو بین به بحر چمن	از پی عندلیب بسته پل
حسن خوبی تو بگل دیده	هر طرف می کند فغان بلبل
وی ساقی ابد فریاد	میکند شیشه اندره قلقل
نزد خود کن طلب غریبی را	که شده آواره از وطن بالکل
مرغ باغ وصال ام کرا	باز فرصت گرفت در چنگل
شب شنیدم بمحفل جانان	این کلام از زبان ساقی مل

ای صفا گر گشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

هر که عشم را بدل نهان دارد	زرد رنگ رخش عیان دارد
آنکه غافل بود ز نام و نشان	بی نشان را همه نشان دارد
بی وصالت قرار کی گیرد	چو به هجر تو دل تپان دارد
بستر گل بچشم او خاری	دل خود هر که نیم جان دارد
قاتل من برای کشتن من	خنجر تیز در میان دارد
دهر حسن پر بهار تو آرا	بی گل روی او خزان دارد
من بآن ترک آمدم صیدی	که نه او تیر نی کمان دارد

پس چه گویم کجا مکان او
مسکن خود به لامکان دارد

دل من از برای دیدن بسوخت
این دو مصراع مشغل زبان دارد

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

شرح او را جمال میگویند
وصف او را محال میگویند

قطرهٔ خون خشک با چشید
اسے بر ویت که خال میگویند

آنکه تو تشنهٔ تلخ جام غمش
به محبت زلال میگویند

عاشق تو رضاء مولی را
عارفت با کمال میگویند

واقفان رموز الا الله
ماسوا حق زوال میگویند

صوفیان نغمهٔ رباب و چنگ
به محبت حلال میگویند

هرکه آگاه اند ستر الله
وصل او در خیال میگویند

نیست با او درین جهان چیزی
این سخن اهل حال میگویند

سالکان طریق فقر که اند
از رهِ حال و قال میگویند

اے صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

هرکه قائم براه دین باشد
جنت خلد را مکین باشد

پایهٔ رفعت بر آسمان افتد
آنکه سر سجده بر زمین باشد

اے دلم یاد حق سکنے هر دم
زانکه شایان تو همین باشد

هرکه مانند بلکه بهم مصروف
مانند آنچنان که علتش همین باشد

یار را هر کجا تلاش سکنے
نزد خود دین که او قرین باشد

او بفقر دوش سے کند مسکن
اے نکویست که جانشین باشد

سخن تلخ از دهان حبیب
طالبان را به انگبین باشد

هرکه دامن وصال یار کشید
حاجت او نه آستین باشد

قرب او خواهی گر ز من بشنو
پاک سخن زانکه به نه زمین باشد

اے صفا گر کشاست دیدهٔ تو

حسن جان جهان ببین هر سو

دی بدیدم بزرگ اسلامی | بر ید خود نهاده جامی
سالکان را سلوک آموزی | بخود آن را شراب آشنامی
ستی هم قرآن فهمیده | هم بعلم حدیث علامی
هم بمعشوق می نمودی عشق | هم بعاشق شدی دلارامی
هم جزم [illegible] شیخی | هم بزمره فقیر شد نامی
یا نوا بود از همه آزاد | جز بیادش نداشتش کامی
چون نمودم نگه بروی نکوش | رفت یکباره هوش اندامی
گفت پیری که زمن زآن غفلت | هوش برگیر و نوش این جامی
پس بصد لطف داد رحمت ما | این دو مصرع بجای انعامی

ای صفا گر کشاست دیده تو
حسن جان جهان ببین هر سو

تمام شد

نسخۂ مرحبا

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ما اسیران گیسوے شاہیم
بیخود و ہوشیار دیوانہ
راز من ہر کسے نگردد فاش
قوت عشق آنچنان افزود
مے شماریم خویش را الماس
غرق دریاے معرفت گشتیم
گاہ رفتیم راہ مجذوبان
گاہ گشتیم برہمن گاہے
جلوہ اش در بتان ہمی دیدیم
تا جدا آمدیم در ویران
لیک بعدے تسلی خاطر

از ازل تا ابد ہمے خواہیم
بطفیل نظر صفا شاہیم
رہ روندان این چنین راہیم
کہ ز حق لا اعتبر و بجان کاہیم
بہر نام ارحم مرحبا شاہیم
گاہ مطلوب طالبش گاہیم
گاہ سالک فقیر دیباہیم
گاہ کسر ہم وگہ بدین خواہیم
در تجسس شدیم گمراہیم
نالہ بر لب بدل کشش آہیم
این دو مصرع شفیق میخواہیم

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز درآ

آمدن آباد آشیانۂ ما
عاشقان را متاع صبر بسوخت
خال مشکین بزیر زلف سیاہ
دل نہ داند کسے خلاص نکرد
ستیزش کے توان ز سر بردن
تا وکش مے کند اشارتہا
لب بہ بند و ز شور بلبل گر

گر خراب است توخانۂ ما
آتش عشق صد زبانۂ ما
شد ہویدا چہ دام و دانۂ ما
نہ توان رفت از و بہانۂ ما
ہر کہ نوشید مے مغانۂ ما
حکایت چون نشد نشانۂ ما
بشنود بانگ عاشقانۂ ما

آن ایاغ کہ می محبت اوست ‌ مست زمان رہنمای عالم غیب
چہ مجالم کہ روے او بینم ‌ اندرین جا ورای عالم غیب
حسن شاہ صفا درین نیمے ‌ می نماید صفاے عالم غیب
صورت این بتان ہمے نگرم ‌ تا کہ دیدم لقاے عالم غیب
چون رسیدم بہ سیر باغ ارم ‌ بر در دلکشاے عالم غیب
بہر مطلب نفیس یار رضوان ‌ این بگفت از ندای عالم غیب

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز در آ

عشق دلدار چون بجان آمد ‌ بر تنم بار سرگران آمد
اندرین بزم مست عشاقان ‌ زاہد خشک کے توان آمد
تا خدا را بدل پرستیدم ‌ یاد ہرگز نہ این بتان آمد
از جداے شاہ محبوبان ‌ عاشق خستہ و فغان آمد
اے مرا از وطن شدن تنہا ‌ در پے عشق نازکان آمد
بے رخ گل شگفتہ جانان ‌ در ریاض تنم خزان آمد
جاے مسکن درین مکان چہ کنم ‌ کہ مرا جاے لامکان آمد
تار گیسوے او بسان کمند ‌ سوے خود گردنم کشان آمد
دعوے ہمسرے مکن بلبل ‌ کہ بتو عشق بوستان آمد
عاشق گلعذار آن شاہیم ‌ کہ زگلزار جاودان آمد
ورنہ شد چہ حالتم غریبے ‌ شور این در دل معان آمد

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز در آ

بسر و بدن مرا جاے تو بس ‌ نہ توانم اگر جداے بس
بہر جنگم کہ او کند نالہ ‌ از طرف شاہ گوشمالے بس
مرحبا از خدا چہ می طلبی ‌ کہ ترا لطف ذوالجلالے بس
جاے تنہا دگر نمی خواہیم ‌ عاشقتا نرا صفت تعالی بس

ناقص از حسن گمان می باشے — این قدر رحم بتو کم لے بس
غم فرقت چو مے خورم جانان — بہر تسکین دلم وصالے بس
نا قلان این ہمہ خورند حرام — رزق ما را سٹے حلالے بس
زاہدان سے پرند بصد بازو — پرشش این گدا ببالے بس
اوج ہمہ خودی بود تا کے — اسے ترا بس ازین زوالے بس
روے خوبان اگر سے بینے — وقت دیدن ازان سگالے بس
ریش ادھر مژہ دلا مطلب — زہم این باتو یک محالے بس

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با غنا نہ درآ

عقل شد با نور غصیلۂ من — عشق آمد بمن وسیلۂ من
ز آتش عشق روشن عرفان — زخش مصباح با فتیلۂ من
نہ پسندم جمال حوران را — حسن شاہے است بس جمیلۂ من
از شراب محبت وحدت — رفت غارت خمر خلیلۂ من
بہر رفتن مقام قربت او — اسپ عشق است و طویلۂ من
باتو ہست نقش ہم جانا — گرچہ بر جسم شود قبیلۂ من
اے درانجا کہ محو ند ہر ست — چیست توانند رسید حیلۂ من
ستر ذات تو مخفے و اخفے — صبح آید در عقیلۂ من
از تو جستہ نقلے بزرگانہ — شرفت یاب است این رذیلۂ من
پیش نظر ہم ہمہ وصالت ہیچ — آمدہ این بمن وسیلۂ من

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز درآ

رنج تا کے کشیم از دورے — جان بمن دہ ز وصل مسروری
بر دو نسیم صبا آید — تا نباشد شراب انگوری
این خط بے اثر است کافی و بیا — چون بہ ہب فقیر مشہوری
دان وسیلہ وصال جانان را — آہ دل زرد رو و رنجوری

زاہدا روز مجلس مستان　　در رہ خویش ہست مغروری
جبۂ ریب چاک کن صوفی　　نوش کن مے اگر تو مخموری
اندرین وقت ای فراق یار　　چہ کنم با تو ہست معذوری
اے ازان دل کہ او ندارد عشق　　ہر کرا واجب است مہجوری
مے نویسند گر گنہ بر سر　　راجی ام من ز فیض مغفوری
این شفقت کہ در جدائی او　　مے کشم خو استم نہ مزدوری
تا ز لاہوت آمدم اینجا　　این بود وصلت معنی و صوری

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز درآ

ساقیا نزد من شراب بیار　　نیستم و یا کہ من خراب بیار
چون نہ آید نظر بہ بیداری　　صورت یار با بخواب بیار
حق شناسند سامع و مطرب　　بس بمن نغمۂ رباب بیار
بیخود و بے حواس مخمورم　　بہر ہوشم بمن گلاب بیار
چون کمند است دام گیسویت　　بہ گلویم از و طناب بیار
مے حلال است در محبت او　　بس عذاب است یا صواب بیار
نزد غیر دار وے وصلت　　مرض ہجر تو شتاب بیار
لطف مستی نہ خوب در پیری　　مے عشقش دم شباب بیار
بعد رطل شراب ای ساقی　　از دل سوختہ کباب بیار
خرمنم سوخت آتش جگرم　　بادۂ سرخ مثل آب بیار
شاہ گوید بہ تشنگی مجروح　　این دو مصرع جواب ناب بیار

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز درآ

مہر عارض مکش بروی نقاب　　عاشقان مے شوند زین بیتاب
آب وصلت بدہ کہ مے باشد　　ز آتش ہجر سینہ ہای کباب
تشنۂ جاودان بود چہ عجب　　است ہمتا نہ چون روی مہتاب

چون بدون جام عشق لاحاصل — نوش کن بس مدام این می ناب
رائگان عمر زاهدا در زهد — در ره عشق کام خود دریاب
باشد هرگز نه در جهان یابی — ازین بهتر تو مطلب نایاب
تار گیسوی شاه ما آمد — در گلویم کشان چو طناب
این نگوئی که می چکد از جام — در شهوار می فشاند آب
غم عصیان یکی نخواهم برد — زایت بحبز نون شدم شاداب
ماه من زین نهان به ابر آمد — لطف رحمت نهان بود به حجاب
پیش مطرب شبی چو می بودم — این شنیدم ندا ز چنگ و رباب

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق پاکباز در آ

ساقیا بهر من مدامی کو — بر در میکده مقامی کو
بیخودم چون ز نشئه مستی — هوش کردن بخود تمامی کو
پند واعظ مکن که جز گیسو — قید بودن بریب ورلی کو
گو بزاهد چه میکند سبقت — بهر تو خلد راه بامی کو
عشق چون خواهی نوش کن صوفی — می حلال است ای حرامی کو
تا نشان خویش بی نشان نکنی — بی نشان را نشان و نامی کو
دعوی همسری دلا کفر است — شاه ما بین کجا غلامی کو
قدسیان را نه بار چون در وی — نامه و قاصد و پیامی کو
مرحبا یک دو جرعه نوش و برو — که بتو روز این مدامی کو
صوفیان وجد خام می سازند — در دل مست عشق خامی کو
دل ز نوک مژه چو می بازم — که بلا زخم یاب کامی کو

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق پاکباز در آ

صوفیه تم بین که این بهانهٔ اوست — سخنم بین لست خانهٔ اوست
عاشقان عشق مصر کرا گویند — نزد من او می مغانهٔ اوست

روز یار از سر خطاب آمد — مرحبا نیست این و دانهٔ اوست
زلف مشکین بروی محبوبان — منگر پیچ دام خانهٔ اوست
روز رفتیم ز خاک بر افلاک — این همه لطف بیکرانهٔ اوست
بوالهوس اندرون جمع مستان — گو نه آید که این نه خانهٔ اوست
ناصیه سجده بر درش سوده — گوییم و قبله آستانهٔ اوست
چه کنیم شکوهٔ انقلاب دهر — انه از ازل تا ابد زمانهٔ اوست
من چو مجذوب خاک ساگشتم — کشتنش همت شهانهٔ اوست
همچو تیر هر شه خلد در دل — این کلامم چو از نشانهٔ اوست

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهٔ عشق با نیاز در آ

الفت روی جان جان دارم — تیغ ابروی در میان دارم
نار دوزخ ازو بود بترے — آتش عشق آن نهان دارم
سود ما را وصال او آمد — گرچه در هجر آن زیان دارم
آه دل چون نمی کند اثرے — بر لب خویش زین فغان دارم
غم دورے چو می خورد دل من — اشک در دیدهٔ روان دارم
هر که خواهد دو جرعه نوشد — جام پیسه از مے مغان دارم
قدسیان را نه آن نصیب شد — چون من خس نجا کدان دارم
یک جهان شد ز من خلافے گر — در دل خویش صد جهان دارم
ور غلا ندچه نفس اماره — خواهش او ز دل نهان دارم
جلوهٔ حق بچشم مے گردد — عشق زین رو نه از بتان دارم
تا نه ریش دگر خورد جگرم — درد این بیت هر زمان دارم

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهٔ عشق با نیاز در آ

صورت او بدل حسین دارم — گو سیاه روی مه جبین دارم
چون سلیمان بملک عرفانے — نقش توحید بر نگین دارم

در تنم بوی خوش همی آید — تا گل از باغ یاسمین دارم
چون شنیدم که عاقبت خاک است — نه از آن فکر و غم نه زین دارم
این مکان را بگو همه هیچ است — من چو بر لامکان مکین دارم
چه تمنا کسی بود نه بود — رهبر خویش همنشین دارم
گو به زاهد نه عیب با گیرد — صد نگه بصر خورده بین دارم
لعل و یاقوت گوهر اسرار — اندرین سینه دفین دارم
چرخ شد نیلگون ز دود داو — آه سوزان بدل چنین دارم
شهر دیگر دیار سا دیگر — دل نه باهنده نه بچنین دارم
تا شدم از خدنگ او مجروح — زخم بر دل نه بازین دارم

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

تا بکوی شهر زبان گردیم — ما جتی نه بهر کسان گردیم
نظر شاه شد چنان اسیر — در تن خویش جمله جان گردیم
آفرینش اگرچه من خاک است — به بلندی آسمان گردیم
نشه عشق آن چنان افزود — همه تن بین سی مغان گردیم
چه تمنا بگوهر و یاقوت — من بجود خویش بحر و کان گردیم
تا نمودم شدم درین عالم — دور از جنس قدسیان گردیم
نور جانان نهان بخاک آمد — ای باین رو بخاکیان گردیم
همچنان کوه جبر بار آورد — که ز سر تا با سا کنان گردیم
سود ما راز یان ما سود است — بس باین رو همه زبان گردیم
مرحبا از نشان چه می پرسی — بی نشان را به بین نشان گردیم
ورد تا این سخن بدل کردم — قوت ناطقه زبان گردیم

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

دل من درد یار می خواهد — از طبیبان عار می خواهد

وحشت دل بجسم گنجیده — پیرهن تار تار می خواهد
در سما این جنون نمی باشد — وسعت هم مرغزار می خواهد
نقد جان را چو می نهد دل من — بر صفا کشته نثار می خواهد
پای هر کس ز عرش شد بالا — خویش را خسته خوار می خواهد
جان چو آمد بصورت انسان — هر ملک افتخار می خواهد
بر دل یار ناشناسائی — دل من اختیار می خواهد
ای بسا جا که حسن شد پیدا — عشق را بیقرار می خواهد
با بتی دلفریب جان داده — او خدا انکسار می خواهد
در مقامی که قدسیان نرسند — گو بدل چون گذار می خواهد
تا چو مژگان خلد درین جگرم — دل ازین بیت خار می خواهد

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

ای هما نا که بی خبر میرند — مثل گاوان و بی خبر میرند
عاشقان را مگو که بی خبر اند — بی خبر میرند با خبر میرند
آن بمیرند خاص در ره او — زاهدان لیک بر دگر میرند
خانه زادان چو خاندان جنت اند — بر در شاه بحر و بر میرند
دور هر گز نه از حضور هستند — عاشقان چونکه در سفر میرند
زنده باشند اولیا همه جا — نه همانا که کور و کر میرند
واقفان رموز لا خوف — از غم و هم بخطر میرند
با فقیهان خصم چو گویند — این نه شاید که یکدگر میرند
کام عشاق عاشقی باشد — ما ورایش نه بر دگر میرند
جان بحق سپرند حقانی — همه گمراه بر بشر میرند
هر که مجروح تیر او هستند — زین سخن خسته جگر میرند

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

کشتۂ ناز چون نمی خسپد ‏— عشق کردست خون نمی خسپد

جاے خواہش نہ ہیچ جا باشے ‏— تشنہ تش از جیحون سے نمے خسپد

ہمہ اعضاے جسم چشم اند ‏— دل شب و روز چون نمی خسپد

دید ہر شب مرا بہ بیداری ‏— آسمان نگون نمی خسپد

روز گویم بدل چنین با تو ‏— اینکہ کردہ فسون نمی خسپد

تا من از خویش اہل افتادیم ‏— آیت را جعون سے نمے خسپد

ہمہ معلوم شد مرا باعث ‏— روز و شب عشق چون نمی خسپد

ای ز روز ازل بہ خسپیدہ ‏— نفس من از کنون نمی خسپد

دل ہر کس زنیک و بد فارغ ‏— آن بہ نیک و زبون نمی خسپد

تا زشستہ زخم این بدل خوردیم ‏— رگ جسم بخون نمی خسپد

مرحبا بسمل نگاہ صفا

در رہ عشق باشیانہ در آ

سر پنہان چو روح بنماید ‏— دل بگوید کہ این نمی شاید

ہر کہ در عشق او نہ شد کامل ‏— بس چنین مست را نمی شاید

جام بر جام دہ مرا ساقی ‏— زان شرابے کہ جوش افزاید

با فقیہا کجا شوم ہمدم ‏— سخن او نہ در دلم آید

داروے عشق او چو مے نوشم ‏— قوت دل ہمہ بیفزاید

من باین از شما حذر دارم ‏— طوطے با زاغ یکدگر ناید

واغفلتا را بہ بین کہ بر ہمہ ‏— چہ ہمہ خویش را بیاراید

من ہمان چیز را طلبگارم ‏— کہ نہ آن سے بہ جسم و جان آید

چو مرا چشتیان بیعت کردند ‏— ہم نہ زین خطا نہ دان دگر شاید

خواجۂ خواجگان معین الدین ‏— این مرا حصہ زبان بفرماید

مرحبا بسمل نگاہ صفا

در رہ عشق باشیانہ در آ

خوردم از شہ چو زخم سوفاری ‏— خواہم ہرگز نہ با دگر خارے

گر بخواهی شود دنیا ز جهل
تا ز بر دار دلستان باشی

بس سینه دلا نشین خاموش
کی باین ناله و فغان باشی

فیض مستی ترا دهد امروز
طالب گر می مغان باشی

همچو رندان شوی نه عاشق حق
شیفته تا نه در بتان باشی

ای ز نور تو کس نه تاب آرد
از جمالش اگر عیان باشی

مرحبا ضبط دم سرکشی کرده
همین بهتر که تو نهان باشی

پیش وهم سست عاقبت هم هست
بس نه بهتر که در گمان باشی

بی نشان را کجا نشان یابی
ای ز خود تا ز بی نشان باشی

در زمانه مقیم تا هستی
نه ازین دو در یک زمان باشی

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

راز الفت نمیتوان گفتن
با حسودان مگر توان گفتن

می فزاید چو در دلم مستی
باید آن را به مغان گفتن

می تواند ترا به عنصر خویش
بی نشان را به همه نشان گفتن

راز پنهان بدل که میداری
نه توانی به ناکسان گفتن

آنچه در عقل عاقلان ناید
کی توانم به غافلان گفتن

جلوه جو یا حسن قدرت را
نه توان عاشق بتان گفتن

علم سینه بسینه کان آمد
باید اصلا نه از زبان گفتن

آنچه حاصل به مشرب رندان
نه توانی بزاهدان گفتن

ذات بیچون چه مشکل است
پس نشاید چنین چنان گفتن

بلبل باغ را نمی زیبد
سخن گل بباغبان گفتن

سینهٔ پرسوز دل برشته را
باید این بیت هر زبان گفتن

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

نور بر هر که تافت بر کانش
رو کشش نور طور شد ذاتش

با علی هر که آنسبت دارد — همسر آسمان بود جاهاتش
مرحبا چشم دل اگر باز است — همه را بین که مظهر ذاتش
شان حق در بتان چو می‌نگری — گوئی از صدق عین آیاتش
دور یکدم شود ننه از هستی — جام نوشند کسی خراباتش
زین بدرگاه حق کنم فریاد — تا برا شود ثنا حاجاتش
جان فدائیم بر دل کامل — صرف سازد به ذکر اوقاتش
جلوه خورشود ذکر و پیدا — ریخت هر جا که نور ذراتش
از مے ارغوان بده ساغر — خوان نشیم در مکافاتش
جمله پیران ما که مے بودند — آگهی داشتند حالاتش
بانکهبین خوش بود درگو — زین سخن گر و ہم حجاباتش

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

آ ببین حال خویشتن بشنو — سر پیداست در علن بشنو
شور دارند مرغ و ہم ماہی — از ہمه زاغ و زغن بشنو
بلبل زار می کند فریاد — چهچهه خویش در چمن بشنو
از سخنهای مرحبا گوید — باز ما را که راز من بشنو
این نوائی که قلب من دارد — طنطنه اوست آیتی بشنو
در ہمه جای شور او پیداست — یا به چمین یا که در ختن بشنو
گوش بصوت صدای توحیدش — خسروه در زیر پیرهن بشنو
خستم بر ساز نی ترانه او — نغمه مرحبا علن طنتن بشنو
آن صدائی ز غیب کو آید — آن ہمه ستر در علن بشنو
شهر دین چون بگفت برافلاکه — این نوا را بجان و تن بشنو
سخن حق کز او شود پیدا — تازه مضمون دلا ز من بشنو

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

در ره عشق با نیاز درآ

تا دلم گشت بر تو دیوانه
از وطن خود شدیم بیگانه
قطره زان می بده مرا ساقی
که چکد خون دل بپیمانه
شیفته اند در دل و جان است
بر جمالت چو شمع پروانه
مست بی قُل شوم بسر محفل
بشنوم چون حدیث پیمانه
با بتان چون دهیم دل خود را
گفت جانم فدای جانانه
چه عجب وصف گر کند سنبل
گیسوی را که شد زبان شانه
ناصحا پند خویش کن موقوف
نشنوم از تو هیچ افسانه
تا جدا او فتیم از وصلش
نه پسندم بدون ویرانه
همه عمر اند در سر لب ثنا
تا که باشم کنون بهم خانه
چون کنم طاعت بتان تسلیم
سر سجده نهم سوی جانانه
از طرف شاه خود شنیدم این
چون رسیدم ببزم شاهانه

مرحبا بلبل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

این لب با منست عز و جلال
چون رهانیم خویش را ز کمال
از پس کشتنم چه خوش باشد
نقش من او کند اگر پامال
دامن روز حشر پاره کنم
ساعتی دست گرفته بوصال
بوی خوش از وصال شد چو روی
می رساند مرا نسیم شمال
نقد وصلش چو حصه عام است
عاشقان زو شدند مالامال
در ره او چه بی سر و پا گشت
غم نداری ازین تو هیچ منال
مرحبا وصل او چه خوش است
همنشین ساز خویش را بخیال
وان حلالش حرام چون گویند
می بر لب تو آمده است حلال
همه دارند عاشقان در خود
آنچه گویند آن بقیل و قال
همه جا قدرت خدا بینند
هر که آمد ز شوق اندر حال
شاه کرده شهر مرا تلقین
یاد کن پیش این نه هر اشتغال

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

پیش روی تو آفتاب خجل — وز عفو تو ناصواب خجل
در لحد سائلان چه می پرسید — دل بیچ فهم در جواب خجل
انقدر بر من گدا رحمت — که بر ویش همه عتاب خجل
خجل آن کس که می نوشد — پیش حق منکر شراب خجل
نور دانش بمن چیستان تابان — که شده روی ماهتاب خجل
عکس در جام چهره ساقی — چون بدیده شد آفتاب خجل
دوش گفتم براهدا در خلد — چه بدی گفت ای جناب خجل
هر که غافل ز یاد حق آمد — آن به بیداری و بخواب خجل
عاشقان خاص بنده خاص اند — نه شوند او به هیچ باب خجل
چشم مخمور تا بشد منظور — نزد من کاسه شراب خجل
به ازین لذت دگر نه شد — دل سوزان ما کباب خجل

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

چند باشم شکوه های فراق — به که افتد ز سر بلای فراق
این جفا ئم رود با حسانی — از تو یابم اگر جزای فراق
ای درایت امن درین عالم — کیست آن کو دهد سزای فراق
گرچه دوریست وصل پنهان کن — همین خواهم ز تو بهای فراق
غم دوری ز وصل خود کن دور — همین خواهم از تو برای فراق
همچو یعقوب در تمنایش — خون چکانم ز دیده های فراق
چون ندارم هوای وصل صنم — کو علاجیست درد های فراق
دور ازین شو خدایا بس — چند باشم مبتلای فراق
با جگر خسته وفا یا بد — که کشد این دلم جفای فراق
جز رقیبم که دشمن جانست — کیست آن دل ماند هوای فراق

مژدهٔ وصل داد مرشد ما | زین نوائے بلبهاے فراق

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

این همه دور در محبت ماست | هرچه داری به خویش همت ماست
آنچه گوئے که فارغم از دون | بهر تو باده گوے مست ماست
پیش غافل بدے زمین کهون | ساعتے تو برفت نوبت ماست
تو در انجا مقیم مے بودے | که صبا پرده دار همت ماست
باک دارے نه از فنا عاشق | جاے باقی تو در سلامت ماست
بے خیالم مباد در وقتے | زانکه آن گوشه خاص دولت ماست
نور جان همه ازو پاک است | این قدر پاک صاف عصمت ماست
گلشن عاشقان چه شد رنگین | این همه رنگ و بوی صحبت ماست
سلطنت عاشقی و نقد مراد | همه یکجا ببین بهجت ماست
این بگوئی بمرحبا رحمت | بر همه طالبان رحمت ماست
اے دل رفته زخمے و مجروح | زخم خور این اگر محبت ماست

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

غم نه داری دلا خدا حافظ | اوست همه تو جا بجا حافظ
من ستایش نمی توان کردن | که همه شاه و همه گدا حافظ
گر اسیرے بدام گیسویش | هست شاهی تو در بلا حافظ
خود و هر کس همے و فنا گشته | آمده همه او بقا حافظ
خانمان خویش همه که گم کرده | دان یقیناً که شد خدا حافظ
غم بخوردی چو خون روان باشد | که ترا هست خونبها حافظ
آمدم تا بکشتنش بوده | در دلم صورهٔ صفا حافظ
سر کجا در طریق چشت نهاد | آمدند احمد و خدا حافظ
سهگین انگسه ستمن ناصح | حافظ ما خدا اے ما حافظ

رحمل جستم حلاوتیست نه ابهرا
یا نه حب بد بو و دیا حب قند

جز دولت این کلام حقانی
کس نیابم در یغو لا حافظ

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهٔ عشق پا بنیاز درآ

روی خورشید برخ نقاب انداز
عکس بر ذرهٔ شراب انداز

ساقیا قطرهٔ می وحدت
آنچه باشد در شراب انداز

هوش نارند رندگان هرگز
شک بیزی و یا گلاب انداز

عاصیم گرچه تو ز راه کرم
عیب ما پوش در صواب انداز

زلف مشکین بدوش افگنده
دل ما را به پیچ و تاب انداز

بس مجوف مشو ز بحر عمیق
دل خود را بسان حباب انداز

ساعتی گر ز تو شوم غافل
جان ما را نه در عتاب انداز

بطفیل رسول شاه امم
لیکن ترحم نه در عذاب انداز

با تو گویم صبا بس هر دل
خاک ما بر در جناب انداز

بهم مست ساقیا امروز
زین سخن شور در کباب انداز

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهٔ عشق پا بنیاز درآ

آه از قتل من دریغ مدار
دل شکستیم و تن دریغ مدار

کین ندارم بتو ز غصهٔ تو
آ بمن چین شکن دریغ مدار

رفته در خلد گویم و تنها
روی سرو و چمن دریغ مدار

شوق دیدار اندرین جانم
همه سیر و گلشن دریغ مدار

بهر نوشیدن دل شیدا
بر سیب ذقن دریغ مدار

قتل از تیغ کین بکن قاتل
تیغ ابروی زن دریغ مدار

دوست کافیست پاس هر دل
دوستا از کفن دریغ مدار

خانه آنگم چو مرحبا بسمی
در رهش از وطن دریغ مدار

صوفیا وحید خام نا حبانه
حبا که کن پیرهن دریغ مدار

گشت چون بدام گیسویش
عاشقان از رسن دریغ ندار

خواهش وصل چون بدل داری
سامعا زین سخن دریغ ندار

مرحبا بلبل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

تا بدیدم روی جانان را
خوش نه آید یکی صنم ما را

بوسهٔ لب مرا چه خوش آید
قند چون واسطهٔ شکر خا را

دل و جانم همه بسوزاند
آن تجلی که بود موسی را

همچو مجنون خویشم سرگردان
تا بدیدم روی لیلی را

خاطر ما ز غم شکسته شد
محتسب چون شکست مینا را

پیش خالق با وغز و مردی
طالب خاص هست مولی را

همه نامرد چون مؤنث اند
ذنب زین بس چه اهل دنیا را

زین جهان تا شدیم برگشته
بدل آریم نه فکر عقبی را

چون برندی مرا دما حاصل
چه تمنای زهد و تقوی را

تا ز جنگ عدو شدیم فارغ
پرده ایست عصر زمان ما را

مرحبا بلبل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

جان در این و آن میانه توئی
سر اعیان مگر بهانه توئی

جان جانم ز ابرو و مژگان
سپر تیر چون نشانه توئی

در حریمی که جای مسکن اوست
همه غیر اند بس یگانه توئی

نور روشن اگرچه هر جائیست
مظهر خاص در زمانه توئی

این که آید ز سینه ام بیرون
آه سوزان بصد زبانه توئی

روح در سینه چون مقید است
مهر آن مرغ آب و دانه توئی

گرچه دیدار او میسر نیست
لیک دانم درون خانه توئی

جز تو کس نیست اندرین عشق
بیحواس از خود و دیوانه توئی

در فراقت باین چنین اسیر [illegible]
عندلیبم مگر ترانه توئی

نه توان جان بری دلا از وی　　این سخن ناوک و نشانه تو لی

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

یار آمد چو محرم رازی　　عاشقان را بجان نوازی
خوش دلان را مدام غم آموز　　آفت رنج در عدم سازی
گاه در بزم عالمان عالم　　گاه از می بجام پردازی
عاشقی گاه و گاه معشوقی　　گه نیازی باو گهی نازی
صوفیان را صفای دل بخشی　　سالکان را براه حق تازی
پاک بازی جدا زنا پاکی　　معصیت را ز خویش اندازی
گه بمقصد همی شدی واصل　　گه بغم جان خویش بگدازی
من بصد عجز پیش او رفتم　　زین تمنا اگر گویم و رازی
بر زمین پیش یار چون کردم　　هوش بربا و شد بیک نازی
شاه آمد بشفیق نسا آندم　　با صد و تلطف با کرم سازی
هوش داده بگفت ای رحمت　　ورد کن این اگر تو جانبازی

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

خاتمة الطبع - بعد حمد و نعت تشنگان زلال رحیق عشق سبحانی و طالبان وصال محبوب ربانی را مژده طرب افزا که درین زمان برکت نشان و تحیمه بازوی معرفت و دو حمائل گلوی طریقت شهسین سپهر عرفان قرین منازل ایقان یعنی دو ترجیع بند دلپسندیکی موسوم به نامۂ صفا و دیگری مشهور به نسخۂ مرحبا از تصنیفات طیبات قطب الولایة والارشاد غوث العارفین والاوتاد جناب میان عاشق علی شاه صاحب چشتی نظامی کرمانی بهرائچی متخلص به رحمت مرید حضرت قربان علی شاه صاحب سجاده نشین تکیۂ حضرت صفا شاه صاحب قدس سره حسب فرمائش جناب منشی خدایار خان صاحب ولد منیر خان صاحب ساکن بهرائچ در مطبع نامی منشی نولکشور صاحب سی - آئی - ای واقع لکهنؤ بماه جون ۱۸۹۸ء بحیز طبع در آمد -